Ankenævnet for Forsikring

Den 3. maj 2016 blev i sag nr. 89163:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

GF-Forsikring A/S
Jernbanevej 65
5210 Odense NV

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har familieforsikring med retshjælpsdækning i GF-Forsikring A/S. Han klager ved sin advokat over, at selskabet har afvist at yde retshjælpsdækning til et kæremål ved landsretten.

Klageren ejede via et holdingselskab en fjerdedel af kapitalandelene i en virksomhed, der gik konkurs den 2/8 2012. En af virksomhedens øvrige ejere indfriede efterfølgende virksomhedens driftskredit hos en bank i henhold til en kautionsforpligtelse. Denne medejer rettede herefter et regreskrav mod de tre øvrige ejere – herunder klageren – der ligeledes havde kautioneret for driftskreditten. Klageren begærede den 14/1 2015 gældssanering ved skifteretten, der i kendelse af 16/7 2015 fandt, at han opfyldte betingelserne for gældssanering i konkurslovens § 197 og nedsatte gælden til ca. 30 %.

Den indfriende kautionist kærede som kreditor den 17/7 2015 skifterettens kendelse til landsretten med påstand om, at klageren skulle nægtes gældssanering. I kendelse af 27/10 2015 ophævede landretten skifterettens kendelse og hjemviste den til fornyet behandling. Det indklagede selskab har afvist at yde retshjælpsdækning til kæresagen med henvisning til, at tvisten er opstået i forbindelse med klagerens erhvervsudøvelse.

I udateret "forslag til gældssanering i medfør af konkurslovens § 213" udarbejdet af klagerens tidligere advokat hedder det bl.a.:

> "Gældssaneringens forløb
> Den 14-01-2015 indleverede ansøger begæring om gældssanering til skifteretten i [by].
> ...
> Gældens opståen
> Gælden stammer fra ansøges virksomhed [konkursramt virksomhed]. Ansøger var en af 4 ejere af virksomheden, der gik konkurs i 2012. I forbindelse med konkursen havde virksomheden gæld på i alt ca. [beløb] til [Bank1]. Ejerkredsen hæftede solidarisk for gælden via en kautionsforpligtelse. Den ene af meddebitorerne, [medejer3] har indfriet gælden til [Bank2]. [Medejer3] har ikke - trods opfordret hertil - anmeldt noget krav under gældssaneringssagen.
>
> I forbindelse med konkursen og med henblik på at rydde op i kreditorerne er ansøgers faste ejendom beliggende [adresse] afhændet i fri handel med restgæld til [Realkreditinstitut] og [Bank2] til følge.
>
> Ansøger har ikke derudover gæld.
> …"

I skifterettens kendelse af 16/7 2015 hedder det bl.a.:

> "Advokat [medejer 3's advokat] har i mail af 8. juli 2015 til [bank2] oplyst, at kautionsforpligtelsen er indfriet med … mio. kr., hvorefter [medejer3] som følge heraf har et regreskrav mod [klageren].
>
> Såfremt [medejer3] havde anmeldt kravet rettidigt må det antages, at de ville have anmeldt 3/4 af … mio. kr., da de var 4 kautionister i alt. Det beløb, der må antages at ville være blevet anmeldt, må således være … kr.
>
> Herefter udgør den erhvervsmæssige gæld 75 % af ansøgers samlede gæld og opfylder dermed betingelserne for gældssanering efter konkurslovens kap. 29.
>
> Det af [bank2] anførte om … og overskydende Skat for 2014 findes ikke at kunne begrunde en højere dividende.
>
> Efter det oplyste om gældens størrelse sammenholdt med ansøgerens indtægtsmuligheder og økonomiske forhold i øvrigt finder skifteretten det godtgjort, at ansøgeren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser.
>
> Oplysningerne om ansøgerens forhold og omstændighederne i øvrigt taler for en gældssanering. Skifteretten finder herefter, at betingelserne i konkurslovens § 197 er opfyldt.
>
> Da det fremsatte forslag findes at stå i rimeligt forhold til ansøgerens formåen, tages forslaget til følge.
>
> **Derfor bestemmes**
>
> Usikret gæld stiftet af [klageren] før den 02-08-2012 nedsættes til 29,978153 %, der betales, når kendelsen om gældssanering er endelig.
>
> Udlodning sker den 15. august 2015."

Af kæreskrift af 17/7 2015 fra den indfriende kautionist fremgår bl.a.:

"**PÅSTAND:**

Kendelsen ophæves, sådan at [klageren] nægtes gældsanering på de foreslåede vilkår.

---ooo000ooo---

SAGSFREMSTILLING:

Til støtte for den nedlagte påstand tillader jeg mig at henvise til min mail af 10. juli 2015 til Skifteretten i …, som retten tilsyneladende ikke har inddraget i sin behandling af sagen. Kopi vedlægges som bilag A.

For så vidt angår det anførte i relation til konkurslovens § 231 A, stk. 2., bemærker jeg supplerende, at [klageren] forud for konkursen blev tilbudt at blive friholdt fra kautionsforpligtelserne mod betaling af kr. … på vilkår, at der ikke ville blive påskrevet renter, såfremt der senest den 28. juli 2013 blev påbegyndt en afdragsordning med betaling af kr. … pr. måned. Kopi af mallen fremlægges som bilag B."

I svarskrift til landsretten anførte klagerens advokat den 20/8 2015 bl.a.:

"**1. Påstand**

1.1 Principalt påstås stadfæstelse.

1.2 Subsidiært påstås hjemvisning til skifteretten.

2. Sagsfremstilling

2.1 [Klagerens] økonomiske situation stammer i det væsentlige fra [konkursramt virksomhed], der blev erklæret konkurs den 2. august 2012.

…

2.25 Skifterettens medhjælper anfører i gældssaneringsforslaget at gælden stammer fra virksomhedens konkurs. Udover kautionsforpligtelsen, jf. ovenfor, er der alene gæld til [bank2] (der har anmeldt deres krav rettidigt). Denne gæld skyldes at [klageren] som følge af konkursen måtte sælge sin faste ejendom med tab, hvorved der opstod en udækket restgæld til [Realkreditinstitut] og [bank2].

3. Anbringender

3.1 Kærende har nedlagt påstand om, at kendelsen ophæves, således at [klageren] nægtes gældssanering på de foreslåede vilkår.

3.2 Dette må forstås således, at det er vilkårene om at anvende reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs i stedet for de almindelige regler, altså en beregning af dividenden for en afdragsperiode på 3 år i stedet for 5 år, jf. synspunkterne om at betingelserne for gældssanering i forbindelse med konkurs i henhold til konkurslovens § 213, stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt.

3.3 Det giver dog ikke nogen mening, da [medejer3] ikke vil få dividende, uanset afdragsperiodens længde. På den baggrund synes [medejer3] at savne retlig interesse i at få prøvet dette spørgsmål isoleret set.

3.4 For det tilfælde at landsretten måtte mene, at betingelserne for gældssanering i forbindelse med konkurs ikke er opfyldt, bør sagen hjemvises til skifteretten med henblik på udarbejdelse af forslag i medfør af de almindelige regler, hvilket er baggrunden for min subsidiære påstand.

3.5 Det gøres dog gældende, at betingelserne i § 231, stk. 1, nr. 3, er opfyldt.

3.6 Det må lægges til grund, at [medejer3] selv oprindeligt har opgjort deres krav til … mio. kr., jf. ovenfor i pkt. 2.18. I så fald udgør denne gæld 80 % af den samlede gæld.

3.7 Hvis det lægges til grund, som skifteretten gør det i kendelsen, at kravet antages at ville være anmeldt med 3/4 heraf, svarende til … kr., udgør denne gæld 75 % af den samlede gæld.

3.8 Uanset om det er 75 % eller 80 %, er væsentlighedskriteriet opfyldt.

3.9 De af [medejer3] efterfølgende formålsbestemte forskellige nedskrivninger kan ikke føre til andet resultat, jf. U. 1990.689 V.

3.10 Kærende gør endvidere gældende, at [klageren] efter konkursen ikke har afdraget på gælden uanset at han efter det foreliggende har haft mulighed herfor, jf. § 231 a, stk. 2, jf. § 197, stk. 2, nr. 4.

3.11 Den relevante bestemmelse i konkursloven har følgende indhold:

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren har haft rimelig mulighed herfor."

I brev af 21/8 2015 fra klagerens advokat til det indklagede selskab fremgår bl.a.:

"Med hensyn til tvistens art henviser jeg til den sagsfremstilling og de anbringender, der er indeholdt i svarskriftet. Min klient har indtil august 2012 været indirekte medejer - via et holdingselskab - af en virksomhed. Alle direkte og indirekte ejere havde kautioneret for virksomhedens kassekredit i [bank1]. Virksomheden blev erklæret konkurs den 2. august 2012. En af de andre ejere indfriede gælden til [bank1], og en del af min klients gæld består af et regreskrav fra den indfriende kautionist. Den øvrige del af gælden stammer fra salg af min klients private ejendom, idet denne blev solgt med tab, hvorfor der skyldes godt … mio. kr. til [Realkreditinstitut] og [bank2].

Den akutelle tvist omhandler ikke virksomhedsdriften eller gældens opståen eller på anden måde relateret til driften af den konkursramte virksomhed.

Tvisten omhandler alene den private gældssanering, herunder om gældssanering skal behandles efter nogle særlige regler eller de almindelige regler for gældssanering. Forskellen er om der skal anvendes en afdragsperiode på 3 år eller 5 år. Det er et spørgsmål om gældens sammensætning, jf. konkurslovens § 231, stk. 1, nr. 3, nemlig en om kauti-

onskravet kan siges at udgøre den væsentligste del af den samlede gæld, altså en fortolkning af ordet 'væsentlig' i denne bestemmelse. Endvidere omhandler tvisten spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, litra b), og § 197, stk. 2, nr. 4 er til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering, herunder navnlig om den omstændighed, at min klient ikke har afdraget på sin gæld, herunder accepteret et påstået betalingstilbud.

Situationen i 47.963 var anderledes, idet der ud fra beskrivelsen i kendelsen alene var tale om en tvist om erhvervsrelaterede forhold, idet dette kæremål omhandlede denne skyldners aktuelle erhvervsmæssige forhold og disses betydning for om betingelserne for gældssanering var opfyldt eller ej. Det kan formentlig udledes af kendelsen, at denne skyldner forsøgte at omgå de dagældende regler ved at overdrage sin personlige virksomhed til et ApS, antageligt stiftet til formålet og ejet af nærstående, men fortsatte med samme erhverv, nu blot formelt - og pro forma - som ansat. Der er jeg enig i, at en sådan tvist relaterer sig til den aktuelle erhvervsudøvelse.

For min klients vedkommende er der ingen tvist vedrørende den lukkede virksomhed. Min klient har siden august 2012 været almindelig lønmodtager, og tvisten angår spørgsmål i relation til muligheden for at få en privat gældssanering og vilkårene herfor."

I brev fra selskabet til klageren af 15/9 2015 hedder det heroverfor bl.a.:

"Det fremgår, at [medejer3] har stævnet sikrede med påstand om, at gældssaneringskendelsen af 16. juli 2015 ophæves.

Sagen udspringer af, at [konkursramt virksomhed], hvor sikrede ejede 25 %, havde en driftskredit i [bank1]. Den blev ophævet, fordi der ikke var enighed om kautionsforpligtelsen mellem ejerne.

[Medejer3] ejede også 25 % af [konkursramt virksomhed]. Der er således tale om et internt opgør mellem 2 af de 4 ejere af selskabet, der gik konkurs den 2. august 2012.

Det fremgår af anbringendernes pkt. 3.5, at du gør gældende, at betingelserne i konkurslovens § 231 stk. 1 nr. 3 er opfyldt. Det er således din opfattelse at konkursbehandlingen vedrører et selskab hvis kapital skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, forudsat at skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld.

Det fremgår af forsikringsbetingelserne § 3 stk. 1, at forsikringen ikke dækker tvister i forbindelse med erhvervsudøvelse.
…
Da der ikke er tale om en tvist, de er opstået i privatlivet, jf. § 2 stk. 1 i retshjælpsbetingelserne, og da tvisten udspringer af erhvervsmæssige forhold, jf. § 3 stk. 1, kan vi desværre ikke tilbyde at dække sagen."

I brev af 22/9 2015 fra klagerens advokat til det indklagede selskab fremgår heroverfor bl.a.:

"Det er korrekt, at der opstod uenighed mellem ejerne af [konkursramt virksomhed] om driften af selskabet, og at dette førte til at [bank1] lukkede kreditten, hvorefter selskabet

blev erklæret konkurs. Der består ingen tvist om disse faktiske omstændigheder. Konkursbehandlingen er afsluttet.

Samtlige direkte og indirekte ejere af selskabet havde kautioneret solidarisk for selskabets engagement med [bank1]. En af aktionærerne, [medejer3], har indfriet den fulde kautionsforpligtelse, og har følgelig regreskrav mod de øvrige kautionister. Det er der heller ikke tvist om.

Efter selskabets lukning i forbindelse med konkursen i august 2012 har [klageren] været almindelig lønmodtager, hvilket han stadig er.

Den 14. januar 2015 indgav [klageren] begæring om gældssanering til skifteretten i …, og den 4. februar 2015 indledte skifteretten gældssaneringssag.

De overordnede betingelser for gældssanering er at en skyldner ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. konkurslovens § 197, stk. 1. Det er i den forbindelse uden betydning hvorfra gælden stammer. Et af hensynene bag indførelsen af gældssaneringsreglerne i 1984 var at hjælpe de skyldnere, der efter en overstået begivenhed, f.eks. en konkurs, tvangsauktion eller lignende, stod tilbage med en håbløs gældsforpligtelse.
Grunden til at [klageren] søgte gældssanering, og skifteretten indledte en gældssaneringssag, var, at han havde en sådan håbløs gældsforpligtelse, hvoraf en del stammer fra kautionsforpligtelsen overfor [bank1],

Der er ingen tvist om, at han har en sådan håbløs gældsforpligtelse, herunder at han hæfter for et regreskrav fra indfriende kautionist, og der er ingen tvist om, at den økonomiske betingelse for gældssanering er opfyldt.

Gældssaneringssagen er indledt efter de særlige regler om gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. konkurslovens kapitel 29. Disse regler medfører den konkrete konsekvens, at en afdragsperiode vil være 3 år i stedet for 5 år, som tilfældet er for de almindelige gældssaneringer.

Tvisten drejer sig om, at [medejer3] ikke har anmeldt deres regreskrav i gældssaneringssagen rettidigt. Der gælder en præklusiv proklamafrist på 8 uger. Følgelig vil dette krav bortfalde, såfremt der afsiges kendelse om gældssanering, jf. konkurslovens § 208 b, stk. 1. Derfor har [medejer3] en interesse i, at der ikke afsiges gældssaneringskendelse for [klageren].

I den forbindelse fremfører [medejer3] en række argumenter for, at der ikke skal afsiges kendelse om gældssanering, herunder kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Tvisten angår således alene spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for den private gældssanering er opfyldt eller ej.

Tvisten angår ikke den lukkede virksomhed og tvisten angår heller ikke kautionsforpligtelsen eller den ene kautionists indfrielse heraf.

> Tvisten udspringer ikke af erhvervsmæssige forhold, men alene af den omstændighed, at [klageren] som privatperson og nu lønmodtager søger gældssanering som følge af at han har en ubestridt håbløs gæld.
>
> Den omstændighed, at en del af denne gæld stammer fra kautionsforpligtelsen for den tidligere virksomhed, ændrer ikke på det forhold, at tvisten angår betingelserne for en privat gældssanering.
>
> Jeg må derfor venligst anmode om at ansøgningen om retshjælpsdækning genovervejes."

I brev fra selskabet til klageren af 6/10 2015 hedder det heroverfor bl.a.:

> "Det er vores opfattelse, at det har betydning, at din klient er stævnet af sin tidligere samarbejdspartner/medejer af virksomheden [konkursramt virksomhed], som blev erklæret konkurs da der ikke var enighed mellem ejerne om kautionsforpligtelsen.
>
> Samtidig har det betydning, at [medejer3] ønsker at der ikke skal afsiges kendelse om gældssanering således, at [medejer3] kan rejse sit krav på din klients andel af selskabets forpligtelse overfor [bank1], som blev indfriet af [medejer3]. Vi har derved lagt vægt på, at modparten var medejer af [konkursramt virksomhed].
>
> Videre har vi lagt vægt på, at gældssanering er indledt efter reglerne om gældssanering efter konkurslovens kapitel 29 og skal igen gøre opmærksom på, at du i svarskriftet gør gældende, at betingelserne i konkurslovens § 231, stk. 1 nr.3 er opfyldt.
> …
> Vi må derfor fastholde, at vi jf. § 2, stk.1 og § 3, stk.1 i retshjælpsbetingelserne, ikke kan tilbyde dækning til sagen, da tvisten udspringer af virksomhedens [konkursramt virksomheds] konkurs."

Af landsrettes kendelse af 27/10 2015 fremgår bl.a.:

> "Kendelsen er kæret af [medejer3] med påstand om, at [klageren] nægtes gældssanering, subsidiært at skifterettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling. Til støtte for den principale påstand har holdingselskabet navnlig anført, at betingelserne for gældssanering i konkurs ikke er opfyldt, idet [klageren] alene var ejer af 25 % af kapitalandelene i det konkursramte selskab, og idet den del af [klagerens] gæld, der stammer fra kaution for selskabet, ikke udgør den væsentligste del af den samlede gæld. Til støtte for den subsidiære påstand har holdingselskabet navnlig anført, at sagen skal hjemvises med henblik på, at skifteretten tager stilling til de indsigelser, som holdingselskabet fremsatte i mail af 10. juli 2015.
>
> [Klageren] har principalt påstået kendelsen stadfæstet, subsidiært ophævet og sagen hjemvist til skifteretten. Til støtte for den principale påstand har [klageren] navnlig anført, at betingelserne for at anvende reglerne i konkurslovens kapitel 29 om gældssanering i konkurs er opfyldt. Til støtte for den subsidiære påstand har [klageren] navnlig anført, at sagen i givet fald skal hjemvises til fornyet behandling i skifteretten med henblik på, at skifteretten afsiger kendelse om gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 25-28.

Landsretten afsagde

Kendelse:

Der er efter det oplyste en ikke ubetydelig usikkerhed om størrelsen af [medejer3's] regreskrav mod medkautionisterne, herunder på størrelsen af den andel af gælden, som [klageren] som medkautionist hæfter for.

På denne baggrund og sammenholdt med størrelsen af gælden til [bank2] kan [klagerens] gæld ikke anses for i det væsentlige at stamme fra kaution for selskabets gæld, jf. konkurslovens § 231, stk. 1, nr. 3.

Landsretten ophæver derfor skifterettens kendelse og hjemviser i overensstemmelse med [klagerens] subsidiære påstand sagen til fornyet behandling.

Thi bestemmes:

Skifterettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises."

I brev af 29/2 2016 anførte klagerens advokat til selskabet herefter bl.a.:

"Sagen drejer sig om min klients muligheder for at få en privat gældssanering, og det har i den forbindelse ingen betydning i relation til retshjælpsforsikringen hvorfra denne gæld helt eller delvist stammer fra.

[Medejer3] har indfriet kautionsforpligtelsen og har derfor et regreskrav mod de øvrige medkautionister, herunder min klient. Dette er ubestridt. Størrelsen af regreskravet har [medejer3] ikke kunnet eller villet opgøre nøjagtigt.

Det skal præciseres, at sagen i … Landsret ikke drejer sig om, at landsretten skal fastslå størrelsen af regreskravet. Det har alene betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en gældssaneringssag skal behandles efter de almindelige regler herom eller efter de særlige regler i konkurslovens kapitel 29. Så usikkerheden om størrelsen har en indirekte betydning for tvisten om gældssanering. Men under alle omstændigheder er der tale om en privat gældssanering for en almindelig lønmodtager.

Forholdet er, at [medejer3] ikke har anmeldt noget regreskrav inden udløbet af den præklusive proklamafrist, hvilket har den retsvirkning, at deres regreskrav bortfalder, såfremt der afsiges kendelse om gældssanering. Derfor har [medejer3] en interesse i at gøre alt for at forhindre at der afsiges gældssaneringskendelse for min klient. Det er tvistens kerne, jf. [medejer3's] principale påstand om at gældssanering skal nægtes. Og derfor har [medejer3] en interesse i at der er usikkerhed om regreskravets størrelse.

Det afgørende i relation til retshjælpsforsikringen er dog, at uanset om en gældssaneringssag behandles efter de almindelige regler herom eller efter de særlige regler i konkurslovens kapitel 29, er der tale om en privat gældssanering for en almindelig lønmodtager."

I brev af 2/3 2016 fra selskabet til klagerens advokat hedder det heroverfor bl.a.:

> "Du mener, at der er tale om en retssag, der alene vedrører din klients mulighed for at få en privat gældssanering, og at det ikke har nogen betydning i relation til retshjælpsforsikringen, hvorfra gælden stammer.
>
> Det er ikke sådan, vi ser på sagen, når vi vurderer, om sagen er omfattet af retshjælpsforsikringen.
>
> Årsagen til, at der overhovedet er en tvist om, hvorvidt han kan få gældssanering eller ej, er, at [medejer3] indfriede den kautionsforpligtelse, som bl.a. påhvilede [klageren]. En kautionsforpligtelse han havde forpligtet sig til at påtage i sin egenskab af (med)ejer af [konkursramt virksomhed]. [Bank1] havde stillet som betingelse, at samtlige direkte og indirekte ejere af selskabet afgav kaution for selskabets driftskredit.
>
> Uanset om [medejer3] har ret i sit påstand eller ej, så ændrer det ikke på, at tvisten netop drejer sig om, hvorvidt modparten har et krav som følge af, at de har indfriet kautionsforpligtelsen på den driftskredit, som [klageren] kautionerede for i sin egenskab af ejer."

Sagen er herefter indbragt for nævnet, og klagerens advokat har i brev af 4/3 2016 til nævnet bl.a. anført:

> "Årsagen til at [konkursramt virksomhed] blev erklæret konkurs i 2012 var uenighed i selskabets ejerkreds om driften af selskabet. De faktiske omstændigheder er nærmere beskrevet i mit svarskrift pkt. 2.2 - 2.16. Den ene aktionær, [medejer3], indfriede som kautionist selskabets gæld til selskabet pengeinstitut, [bank1]. Følgelig har [medejer3] et regreskrav mod de øvrige kautionister, herunder min klient. Alt dette er der ikke uenighed eller tvist om. Min klient har på intet tidspunkt bestridt at [medejer3] har et regreskrav mod ham.
>
> Tvisten drejer sig om, at skifteretten 3 år efter konkursen har afsagt kendelse om gældssanering for min klient, der er almindelig lønmodtager og har været dette siden konkursen, og at en af kreditorerne har gjort indsigelse mod denne gældssaneringskendelse.
>
> Tvistepunkterne er som ovenfor beskrevet dels om min klient opfylder de almindelige betingelser for at få gældssanering, dvs. om der er forhold, der skulle være til hinder for gældssanering, dels om gældssaneringskendelsen skulle være afsagt på grundlag af de almindelige regler herom med en afdragsperiode på 5 år eller på grundlag af de særlige regler herom med en afdragsperiode på 3 år.
>
> Disse tvistepunkter har intet med den tidligere erhvervsudøvelse at gøre. Landsretten skal alene tage stilling til, om min klient er berettiget til at få en gældssanering (for hans samlede gæld) og i så fald efter hvilke regler herom. Landsretten hverken skal eller kan tage stilling til det materielle skyldforhold mellem min klient og [medejer3]. Det er der som nævnt ikke tvist om. En sådan eventuel tvist kan alene afgøres ved et almindeligt civilt søgsmål i byretten med adgang til at anke til landsretten, men det er ikke tilfældet.
>
> Årsagen til at størrelsen af regreskravet indgår i argumentationen i kæremålet er alene, at det har betydning for om det ene eller det andet sæt gældssaneringsregler skal anvendes, og i den henseende har [medejer3] en formålsbestemt interesse i at der er usikkerhed om regreskravets størrelse, herunder at det ikke kan fastslås at det har en sådan størrelse, at

det udgør en væsentlig del af den samlede gæld. Man kan se af landsrettens kendelse, at det er lykkedes [medejer3] at så tvivl om kravets størrelse, idet landsretten ikke har fundet det dokumenteret, at betingelserne for at anvende de særlige gældssaneringsregler er til stede, hvorfor gældssaneringssagen er hjemvist til skifteretten med henblik på at behandle sagen efter de almindelige gældssaneringsregler.

Årsagen til at der er en tvist er, at en kreditor modsætter sig at min klient kan få sin samlede, uoverskuelige gæld saneret efter reglerne om privat gældssanering.

På den baggrund er det min opfattelse, at retshjælpsdækning ikke kan nægtes med henvisning til at tvisten skulle være af erhvervsmæssig karakter."

Selskabet har i brev af 15/3 2016 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"Selskabet har afvist dækning, fordi årsagen til, at der nu er opstået en tvist, er, at modparten har indsigelser imod gældssaneringen, der udelukkende er baseret på [klagerens] erhvervsforhold.

Tvisten udspringer af, at selskabet [konkursramt virksomhed] fik en driftskredit i [bank1]. [Konkursramt virksomhed] var på det tidspunkt ejet af 4 parter, der hver ejede 25 % af kapitalandelene:

1. [Klageren]
2. [Medejer1]
3. [Medejer2] og
4. [Medejer3]

Driftskreditten blev givet under betingelse af, at hver af de 4 ejere kautionerede for kreditten.

Da [konkursramt virksomhed] gik konkurs indfriede [medejer3] den fulde gæld på driftskreditten, hvorfor de nu har et regreskrav mod de 3 øvrige ejere. Det er dette regreskrav, som er årsagen til, at der nu er opstået en tvist.

[Medejer3] gør bland andet konkurslovens § 197 stk. 2 litra b gældende, hvorefter kendelse om gældssanering ikke kan afsiges, hvis skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til hans økonomiske situation. Bestemmelsen omfatter usædvanlige og uforsvarlige dispositioner i forbindelse med skyldnerens erhvervsudøvelse.

Tvisten udspringer af [klagerens] hæftelse for sit selskabs gæld.

Medejer [medejer3's] regreskrav er eneste årsag til, at [klageren] nu er involveret i sagen. Derfor er sagen omfattet af undtagelsesbestemmelsen i retshjælpsbetingelserne § 3 stk. 1, hvorefter en tvist i forbindelse med erhvervsudøvelse ikke er dækket."

11. 89163

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**§ 2. Hvilke tvister er dækket af retshjælpsforsikringen?**

1. Forsikringen dækker tvister, som er opstået i privatlivet, og som efter deres art vil kunne behandles af en domstol efter retsplejelovens regler om civile sager. Forsikringen dækker også tvister af denne art, som efter parternes aftale i stedet behandles ved voldgift.

…

§ 3. Hvilke tvister er ikke dækket af retshjælpsforsikringen?

1. Tvister i forbindelse med erhvervsudøvelse. Ved erhvervsudøvelse forstås:

   a) Tvister vedrørende sikredes selvstændige virksomhed, hvad enten der er tale hovederhverv, bierhverv eller hobbypræget erhverv.

   b) Formuedispositioner i forbindelse med de under a) nævnte forhold.

   c) Tvister af enhver art, opstået i forbindelse med sikredes ansættelsesforhold."

Nævnet udtaler:

Klageren søgte den 6/8 2015 om retshjælpsdækning til en kæresag om gældssanering ved Landsretten. Kæresagen var indbragt af en tidligere medejer af en virksomhed, som klageren også havde været medejer af, og som var gået konkurs den 2/8 2012. Medejeren havde efter konkursen indfriet virksomhedens driftskredit hos en bank i henhold til en kautionsforpligtelse, og rettet regreskrav mod virksomhedens øvrige ejere, herunder klageren, der ligeledes havde kautioneret for driftskreditten. Ved kendelse af 16/7 2015 fandt skifteretten, at klageren opfyldte betingelserne for gældssanering.

I sin kendelse af 27/10 2015 fastslog landsretten blandt andet, at der efter det oplyste var en ikke ubetydelig usikkerhed om størrelsen af regreskravet mod klageren, herunder på størrelsen af den andel af gælden, som klageren som medkautionist hæfter for, og at klagerens gæld blandt andet på denne baggrund ikke kunne anses for i det væsentlige at stamme fra kaution for selskabets gæld, jf. konkurslovens § 231, stk. 1, nr. 3. Landsretten ophævede på denne baggrund skifterettens kendelse og hjemviste den til fornyet behandling.

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet, at den i kæresagen omhandlede tvist må anses at have sit udspring i klagerens formuedispositioner i forbindelse med hans er-

hvervsudøvelse som medejer af virksomheden, der gik konkurs den 2/8 2012. Herefter kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde retshjælpsdækning til kæresagen.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på det anførte om kæresagens karakter, og at det af "forslag til gældssanering i medfør af konkurslovens § 213" udarbejdet af skifterettens medhjælpende advokat kan udledes, at klagerens begæring om gældssanering ved skifteretten den 14/1 2015 blev indgivet på baggrund af gæld, der stammede fra klagerens virksomheds konkurs.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Peter Thønnings